

„...Ծ ԵԾԱԾՔՊԸԸ ՑՂԻՑ ՀՃՑԵ ԴԻՑԵ ԴԵՏԵ ՌԵՎԵՇ ՌԺԴԴՐԵ ՌԺԴԴՐԵ !..”

ქართველი...

საქართველოს ენის სახელმწიფო პალატის ქუთაისის სამმართველოს გაზეთი №10, 2000 წელი დახმ 30 თებერვალი

„ძველი აღთქმის“ მიხედვით, თავ
დაპირველი კაცობრიობა ერთეულოვანი
ანუ ერთეროვანი იყო; ამგვარ საზო-
გადოებაში აღზევდა ულვორიბა და
ცოდვიანობა; უფალმა წარლენით გან-
წმინდა დედამიწაზე უკეთური ადამია-
ნებისაგან, ადამის გენი კი გადაარჩი-
ნა ნოეს ოჯახის გამორ-
ჩევით.

ნოეს კიდობნიდან
გადმოსული ცოცხალი
სამყარო ისევ განმრავ-
ლდა და ქრისტინოვანი ადა-
მიანები ისევ ჩავარდნენ
დიდ ცოდვაში, ამჯერიდ,
ამპარტავნობა—მკრე-
ხელობაში; უფალს აღარ
სურდა ადამიანების „აღ-
გვა პირისაგან მიწისა“,
ამიტომ, სამების
თათბირის შემდეგ, მან
„აბალონის“ მშენებელთ
უნები ურია“; ერთობო-
ვანი კაცობრიობა მრავა-
ლენოვან საზოგადოებად
დაახარისხა... ფაქტობრი-
ვად, ეს იყო კაცობრი-
ობის მეორე შესაქმე კა-
ცობრიობის ახალი, ენობ-
რივად მრავალუროვანი
მოდელის შექმნა. მრა-
ვალენოვან საზოგა-
დოებაში მკრეხელობა ვი-
ლარ გაერთიანდება დიდ
დამანგრეველ ძალად ენა-
თა ბუნებრივი ბარიერის
გამო, ამდენად, კაცობრი-
ობის ახალი მოდელი
თვითშენარჩუნების უნა-
რით არის აღჭურვილი...
იმჟამად, „ნანათა აღრევით“
უფალმა ადამიანები
თვითწარწყმედისაგან
იხსნა; ამგარად, „აბალ-
ონის გოლოლის“ მოვ-
ლენა არის არა ადამიანი
თა დასჯა, არამედ, მათი
ხსნა...

შემდგავ უკვე ასპარეზზე
ჩნდებით ფარინგაზი და
ჭუკი, რომელიც ა, ჩვენი აზრით, ჯე
ძოლვე საერთოქარისულურ ენაზე და
პარაქობდნენ და ადრეული ქართველ
ლურ-ქოლხური კულტურის მეტყველ
რეებად თვლიდნენ თავს (სხვ.)
შემთხვევაში ასე უმტკიცნულოდ ვე
მოხდებოდა მათი გაერთიანება შემ
ჩვენს წელთაღრიცხვებამდე მეტ საუ
კუნები ურარტუს აგრესიის შემდე
ქოლხამ დიაცენი საბოლოოდ გაანად
გურის)....

კუნიდან იქცება საერთოქართველოური
ფუძეენიდან შიშინა ა ენის გამოყიფა,
რომლისგანაც მომღევნი ათასწლეულ-
ში ჩამოინაჯვთება ზანური და სვანუ-
რი ენები; ჩვენი აზრით, სვანურის წარ-
მოქმნაში გარკვეული როლი უნდა შე-
ესრულებინა საურმაგის მიერ ჩამო-

14 ა პრილის —სასეულბრივო ენის
ღრის —მიღმიერებული მინდება, მაგრამ ფინ-
ტონაკადი სხვა შიმართულებით შიმო-
ცვის:

სიცყვათმიღ შიღმოვას სხმ და
აჯანმებს, კიდევ უტხოლ გაუაღწენთ
თუარი კაცმებიძმისთვის, უბისთვის თუ
კონკრეტული პირებულისთვის შეძმო-
უნი უნის ფენიშენის ბნიშვნელობას?!
აღმართ...

მიმღია გუასწავლის:

826
მაცილმანი გეორ-
გის ღტთინღელი
-წევდის აღზუა", ფაქ-
ტთმრივად, კა-
ცმლილმის ბეთო შე-
საძმეა: განხსნა-
ურეული უნის ანუ
არის უფლება იმასთან კავშირს, ანუ

თის სწორედ იმ ზოლში, რომელსაც
ლეონტი მროველი მოიხსენიებს, რო-
გორც ტერიტორია „დიდოეთიდან ვიდ-
ე“.

რე ეგრისასძღვი".
უნდა ვიყვარა უდოთ, რომ V საუკუნეში ზანურ-საგანურსა და ქართულს შორის უკვე ჩამოყალიბებულია ჩვენთვის ცნობილი ბგერათშესა-

გამოსამყაროს აღმარ-გაცნდმიურება
შეულევ ას სტატა; აღმიანი გარეშე-
ოს ითავისებს იმ უნის მგა სისცე-
ლი, პოლიტიკური უნის უკრძალ ის იმარტა
ა იგრძება.

საგრამოული მიმართებებისა და ამ მი-
ართულებათ კანონისმიტერების მიმწო-
დებლი უნა შეიძლება იყოს მმდოლი-
ციც და არამდებოლიც.

Յունացինք մը ամելուրեազ ազօփէամէ օհնաս, ռաթլուր նոցամքը չըլուղդղու-
ակշղմբիտութեանի աղնամդին, Ցիգ-
նուրու մասն Բնանահնիմու մուշ. Պուլո-

ეართული სალიტერატურო
ენა —
„ყოველთა შართველთა“
ერთიანობის
განვითარების მთავარი
ფაქტორი

ტყვისობა, მაგრამ საქართველოს მთელ
ტერიტორიაზე საკელასი და სახელ-
მწიფო ენა მაინც სალიტერატურო ქარ-
თულია; სწორედ ქართული სალიტე-
რატურო ენა არის ყველთა ქართველ

თა გამატერითიანებელი...
ბაგრატის, დავითისა და თამარის
გაერთიანებულ საქართველოში საღი-
ტერატურო ქართული ენის პაზიციები
ისეთ ხილგარებს აღწევს, რომ საქართვე-
ლოს სხვადასხვა კუთხის შეცხოვება
საშინაო სამუტყველო კოდექსი ვასუშ-

ტი ბატონიშვილის დროსაც კი მდგაბორთა მეტყველებად გაიაზრება; სამწერლო ენა გარკვეულ ნორმირებულ ჩარჩოებს მოიაზრებს, რის გამოც ჩამოყალიბებულ-დაღვინებული სალიტერატურო ენა ნაკლებ ცვლილებებს განიცდის და არქაულობა-ტრადიციულობას ინარჩუნებს; ხალხური ენა (კილოები ცუნტროთ დამტკიცის სილადე ქართველი ც ცვლილებების პირდაპირობრივობის ციულია; შერს, აგრძელებულ 3-4 საუკუნის გამავლობაში ჩაოდგრ დამტკიცა კახურის შავ-აბასისა და გორგაზ სა-აკაძის მიერ სპარსეთში, ფერების გადასახლებულ კახურო მეტყველება. აშერაა, რომ ქართველები მოღვაწეს

ჩურნი ჩინაპრემის კულტ ჩურნც ამ
ენით „შევიტიართ“ გატომოდეკულ სამ-
ცაობის; ამ ენით მეუიგრძნებთ უფალს
და ამაუგ ენით შეუიმუცნებთ ჩურნი
ქუპნის (საბორგადომის) ამსახ, ცუიუოლს
თუ სისახლეს... „ყოველთა ქართულ-
თა“ ბიუტ შევმნილი ქართული სალი-
ცოდნულმა ენა ჯერა უმცირესით ისუ; ინამ-
ჩურნებს კულტურულ-სახელმწიფოუმდინი
უკრის შემძნელ ძალას, თამცა, მე-
გმძლი იმპერიამ დიალექტობის
ენის სცადების მინიჭებით დიალექტობის
და დიალექტის ამ შედეგადართული მა-

გაკასტორებს: ჩინაპეტების მიუბ შექმნილი ენით — ქადაგული საღიცურებაცემი ენით — ღირებ სამყაროს შეცნობის სამუალებას მთლიაული არიან: ღაძები, ფაფულები, ღოვანელები, მაჭახლები, ჯადაცები, ინგილოების ღადა ნაწილი, ფუტებინები თუ შემაჯირი ქადაგულები... სახისაძეულიც გვაწებს: განაპირაულთა უმცურავო საჭარულოს მთსახლეობა მაინც მყარად ცხოველის იმუნდინულოვანები უზრუნველყო, რამაც მიმდინარე შეიძმის უძულები სამართლის განაკვეთის, კურიოსის, კახეთის, საინგლის თუ ხევსურეთის მკვიდრის; უფლისისტებობის ენა არის ისტორიული სალიტერატურო კართული ენის ნიმუში, სადაც თავის თავს, როგორც ერთიანი მულის შემადგენელ ნაწილს ხედავს ქართველურ ენათა კველა კილო თუ კალივაკა კამომილინარე აქტეან, კლელა

და კილოგრავები), რაც უფრო ნაკლებადა მოქცეული ნორმირებული სალიტერატურო ენის კელში, მით უფრო სწრაფად იცვლება... სწორებ ამ მიზეზთა გაძირ შეინარჩუნა საღიტოება-ტური ქართულმა ენამ თავისი სახე ს საუკენის განმავლობაში, ხოლო მეცნიერებისა სახით ინიციატივით და უდიდესობის საქართველოს ეროვნული საუკენის „მეცნიერების შეცვლისა და კულტურული საქართველოს საუკენის მიერ მიმდინარეობის მიუხედოვან და კულტურული კუთხით უძრავ მაუტესა და ცეკვებას ხოლო...“

ԲՅՈՒ, ՕԵՏ ԸՆ ԿՇԽ

„რაც ვი არ აღმებს ევეფანას“...

ჩვენი გაზეთის წინა ნომერში საუბარი
გვერდი იმ ენობრივ დარღვევებზე, რო-
მელთაც სასურსათო მაღაზიების
დახლებსა და ვიტრინებში ვაჭყდებით.
თუმცა, უნდა ალვნიშნოთ, რომ თემა
ამით არ ამოწურულა და ჩვენ მას მო-
მავალში კვლავ დაუსტრუნდებით.

დღვენანდელი წერილის მიზანი კი სამ-
რაწველო საქონლის სახელდებისას დაშ-
ვებული უხეში ენობრივი შეცდომების
წარმოჩენაა. მაღაზიებსა და ბაზრობებზე
ამ მხრივ არსებული სიტყუაცია სერიო-
ზულ ადშფოთებას იწვევს, პრობლემა
დაუყონებლივ გადატრიას მოითხოვს, რა-
ზეც ჯელამ ერთად უნდა ვიზრუნოთ.

საუბედუროდ ას ვუწოდებთ კიდეც) სა-
ვაჭრო ეტიკეტებზე გაკეთებული წარ-
წერები: „კასრული“, „ბანკა“, „ქრუშ-
ქა“, ჩაშკა“, „სკავრადა“, „მისკა“, „ჩაი-
ნიკი“, „ბარნება“ და ა. შ. ყველა ჩამოთ-
ვლილი ბარბარიზმია. მათი ქართული შე-
სატყისებია: ქვაბი — „კასრული“ (кас-
триюля); ქილა — „ბანკა“ (банка);
ტოლჩა — „ქრუშქა“ (кружка); ფინჯანი —
„ჩაშკა“ (чашка); ტაფა — „სკავრადა“
(сковорада); ჭამი — „მისკა“ (миска);

հաօթան— „հօնեյոյ“ (чайник);
եղլյածրո— „ծախճաց“ (бочонка).
Տաշը ծարծահոչմեծոս: „ոցի՞ն“
(печь)—Ծախճաց: „Յլավի՛րոցքի՞ն“

ტა” (плита) —ქურა (ასევე ელექტროჭურა); „კერასინკა” (керосинка) —ნავთეჭურა.

შეცდომების ჩამოთვლა და გაფალითები
მოყვანა უსასრულოდ შეიძლება—სრულად
კერ ამოვწურავთ.

ოფაში კველანი ვიყენებეთ სხვადასხვა
სახის და დანიშნულების ნივთს, საგანს,
თუ ხელსაწყოს, ომელთაგან უმრავლეს
დამხენჯებით ვუწოდებთ სახელს. ასე მა
გილითად: „ტვერკა“ (отверка) ქართულად
სახრახნისი არის, „პლოცომ“
(плоскогубцы)—ბრტყლტუჩა; „პიალნი
კი“ (паяльник)—სარჩილავი; „შპილკა“
(шпилька)—სარჟი; „შკურეკა“ (шкурка)
—ზუმფარა; „შურიი“ (шнур) —ზონა.

რი; „პროვოდი“ (провод) — საფენი; „უ-
პიტელნიკი“ (кипятильник) — სადუღანი;
„ჩოთქი“ (щетка) — ფაგრისი; „დფუში“
(д у ш) — ჟ ე ბ ა ბ ი .
ე. წ. „კატოკს“ რამდენიმე მნიშვნელობა
აქვთ — საგორივო, სატეატრო, სასრიოლო.
ამჯერად აქ შეკერძობით, დფუშით
მხოლოდ ერთს, აღნიშვნული პრობლემის
გადაჭრას ერთი რომელიმე სამსახური
მარტო ვერ შეძლებს. მომდლიური ქრის
სიწმინდისათვის ყოველი ჩვენგანი უნდა
ზრუნავდეს, რაც ესოდებ მნიშვნელოვა-
ნია დღვევანდელ ცვალებად საძყაროში
ეროვნული ოვითმუფადობის შენახტუ-
ნებისათვის.

036-38 05645522020

სპეციალურად გამოიყენეთ „ქართულის თვალის“

საიდან მოვიდა და რას ნიშნავს **ხელფინვარების**

ამ ბოლო დროს ქართულ პრესას
გაჩინდა ერთი დღემდე უცნობი კა-
პოზიტი, რომელსაც ყოვლად უადგი-
ლოდ წამდაუწერ იუგნებენ პრესის მ-
შავნი. აი, რადენინი ძაგლითი სი-
დასხვა გაზიერებიდან: „ჭავჭავას ხე-
დასმით დაფარებულ როგანიზაცია-
სებარატისტული იარლიკი ისე მ-
რად მიეწება, რომ“: „სიძონია არ-
ხელდასმა უკლიით“. „ქვეყნის პატრი-
არქი უნდა იყოს ადამიანი, ღმერი-
საგან ხელდასმით რომ განაგებს ჩვე-
სულიერებას“. „განა შეიძლება ქა-
თული კულტურისა და უპირველ-
სად მურლობის ნებისა და ხელდ-
მის გარეშე გაკეთებას ისეთი დი-
ეროვნული საქმე, რომელსაც...“,
თანხების დატაცება მაღლალი ეშელ-
ნების ხელდასმით ხდებოდა? „აა, ტე-
პრეზიდენტის პატრიონაჟით და ხე-
დასმით რომ ემუშავა მომავალ

ში კურონებს, სნეულთ, ბრმათ, ყრუთ კი
განკურნვს: „და შეიტყობოდა (იესუ) მათ ცრმებს, დაასხმიდა წელთა მათ ზედა და აკურონევდა მათ“ /ვარიანტი: „და შეიტყობა იგინი, და დასღვა წელთა მათ ზედა და აკუროთხნა იგინი“. შერკომ 10,16; „და არა ქმა მუნ ძალი არ გა ერთო, გარნა მცირედათა სნეულთა წელი დასღვა და განკურნა იგინი“. /ივე 6,5; და დაასხნა იესუ წელინი მას ზედა, და მეცესულად აღმართა და ვიღოდა...“ /ლუკა 13,13; „და მერმე კუალად დაასხნა წელნი თუალთა მის-თა და აღუხილანა/მარკო 8,25.
იმავე ეპოქაში წელთ დასხმა და წელთ შესხას ხელყოფის: ხელის მო-ეიდების, შეპყორდის მიშვერბობითაც იხმარებოდა: „და უნდა მრვდელთ მოძღვართა მათ და მწიგნობართა დასხმა წელთა მათთა“ = იესუს-

თბას სხმულსა და წელთბაში სხმელსა“
/იქვე, გვ. 128-129/.

ახალ სლიტერატურ ქართულში
ეს კომპოზიტები კანონზომერი ფონე-
ტიკური პროცესების შედეგად გამარ-
ტივდა: ორი პომორგანული ბერის
„თბ“ თანხვედრისას თ დაიკარგა და
დაგვიყიდა: „ხელდასხმა — ძვ.
კურთხევა /საკულტურო თანამდებობაზე/
VIIIს. დამდეგამდე ქართული ეკლესი-
ის საჭირომპრობელი ხელდასხმისთვის
ანტიოქიაში მიღილოდა იქაურ პატრი-
არქეთან“ /ივ. ჯავახ./, „ხელდასხმული“
ძვ. ნაკურთხი (საეკლესიო თანამ-
დებობაზე/“ /ივ. ჯავახ./, „კირიონი წე-
სის თანახმად ქართველთა... არქეპის-
კოპოზიტი დანიშნული“ /ივ.
ჯავახ./, /ქელ/.

ვიღაც-ვიღაცება ძევლი ქართულის
„ცოდნით“ ეკლესიობა დაიწყეს და ამ
საოპონისახურო პრაქტიკაში

თვის/ მას უაშსა შნა, და ეშინდა
ერისა მისი“ /ლუკა 20,19/; „ხოლო მათ
დაასხნევ ჰელი იუსტის და შეიპყრეს
იგი“ /ვარიანტი/ „ხოლო მათ შეასხნეს
ჰელი მათნი და შეიპყრეს იგი“. /მარ-
კოზ 14,46/; „მაშინ მიუწდეს, დაასხნეს
ჰელი მათნი იუსტის ხედი და შეიპ-
ყრეს იგი“ /ვარიანტი/; „მაშინ მიუწდეს
შეასხნეს ჰელი იუსტის და შეიპყრეს
იგი“ / მათე 26, 50/.

ქართულ ქრისტიანულ საღვთის-
სახურო პრეტიდაში კელის დაღება
და წელთ დასხმა ნიშანებს უფლებამო-
სილებისაგან ნათლისცემას, კურთხევას
ნ რაიმე ხარისხის მინიჭებას; „...ანუ
თავარ ვიაღდო დაღებაბ კელი ჩემი
საფას მისსა, რომლისას კელსა შინა-
ძისსა არიან ყოველზო კიდევ ეუკანი-
ანი? / უძველესი იადგარი... 53,8;/
კელის-დაღებით უკურთხეს მათ ვა-
ლებად-კელესიად ხუცესი/“ საქმე მო-
ვართვით 14,23;/ „ჩართა ადრე ნუკიდ-

დასხმა, ჩაის დასხმა... გამიგია,
ეს „ხელდასხმა“ რაღა ჯანდაცაო.
რა კი ხელდასხმა მფუკველობის მნიშ-
ვნელობით ჩანდა ნანამორი, უგონება გა-
უნათადა: „მფუკველობის წომ თავის ხელ-
გვითის ზოგჯერ მოფერება კიღეც, თავ-
ზე ხელდასაც გადაუსვამს, ე.ი. „ხელ-
დასხმა“—ში, „ხელდეტია, კორექტო-
რული შეყვიდომაა, „ცრიპი!“ — ი, ხილისა-
ვით შეკიუნტრუშა და, სადაც საჭირო
იყო და არ იყო საჭირო, კველგან წერ-
და: ხელდასხმა, ხელდასმული, ხელდა-
სმელი. მას აკყენენ მისნაირი „მექარ-
თულენიც“...

მინა წერი: უკიციობა—უკასუხის-
მგებლობით, „დადასმული“ ზემომოყ-
ანილი ციტატები იმ სერიოზული გა-
ზეოთებიდან ამოგიშერ, რომელთა წა-
ითხვასაც მე ვახერხდა. აქედან ისიც
გასაგება, თუ რა ხდება ტრილიგიბუსის
გაჩერებასთან სკითხაც გაზითვებში. გა-
ზეოთების, მათი რეაქტორებისა და ავ-
ტორების დასახელებას ამჯერად მოვა-
რიდე.

ବାଲ୍ମୀକିରୁଷାଣିକ ମୃଦୁଳାନ୍ତରିକାରୀ
ପ୍ରମାଣିତ ହେବାରେ, ଗାୟାତ୍ରିକ ମୃଦୁଳାନ୍ତରିକାରୀ
ଅକାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ଏବଂ ଅକାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କାହାରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁବନୀରେ
ଥିଲା ମୃଦୁଳାନ୍ତରିକାରୀ ଅକାର୍ଯ୍ୟକାରୀ
ଏବଂ ବିଜ୍ଞାନୀଙ୍କ କାନ୍ତରୋଧିକାରୀ
ଶବ୍ଦମୂଳିକାରୀ ଏବଂ ଶବ୍ଦମୂଳିକାରୀ
ଦୟାକାରୀ ଏବଂ ଦୟାକାରୀ କାନ୍ତରୋଧିକାରୀ

բայց և անմայն

დიდი ილია ბრძანებდა: „ზოგი კაცი იმისთანაა, რომ არ ვიცით, რომელი მხრიდან დავუწყოთ ყურება, რადგანაც ყოველი მხრიდან დიდებული სანახებია“. ეს გამონათქვამი თამამად შეიძლება მიუვასდაგოთ ზოგიერთ ქართულ სიტყვას, რამეთუ ბეკო მათგანს ამჟღენებს საცემო ქლერალობა, მრავლისმთქმები სემანტიკა და პროფილშიც მეტად საინტერესონი არიან. ასეთად გვესახება დღესასწაული“.

დღესასწაული როცელი სიგყვაძა.
მის სემანგიას განსაზღვრაულ მე-
ორე კომპონენტი—სასწაული,
რომლის ამოსავალი უნდა იყოს
განსწავლა—(სწავლა). ეს კუანას-
ცხელი ძველ ქართულში მინაარ-
ობორივად მრავალუროვანი იყო.
მასში იგულისხმებოდა: სწავლა,
სწავლის მიღება, დასჭავა, ცემა, გვემა,
ვაწვრთნა, დარიგება (იღ.
ბერები).

ლენინთან დაეკავშირებული ზე-
მი, რაც ყოველთვის წლის ერ-
თსა და იმავე ღრის იმართება:
2) დღეობა (კისიძე
სახელის—სახელწოდების ან
დაბადების დღე); 3) ღლეობა—ამა-
თუ იმ რელიგიურ წარმოდგე-
ნებთან დაკავშირებული დღესა-
წაული (ხაგობა...)

როგორც ვხედავთ, ქართული
სახელმწიფო ინტერესები

სწავ ძირისაგან ჩანს მიღებული განსწავლელი, სწავლელი (სასწავლო→), სასწავლი.

ძეველი ქართულის წერილობითს
ცეკვებში სასწაული დადასტუ-
რებულია, რამდენიმე მნიშვნე-
ლობით: ნიშანი, განსწავლა, სწავ-
ლა, საკიონველება... (ილ. აბულაძე)
ზერამ მომდევნო საუკუნეების
ქართულში მისი მნიშვნელობა თან-
დათან კონკრეტება, შორდება
მოსავალი ძირის მნიშვნელობას

სწავლის მიღებას, სწავლას) და
თითქმის მთლიანად იძენს გამორ-
ჩეულის, რაღაცი მაჩვენებლის, რა-
დაცის ნიშნის მინარესს, შესაბამი-
სად სულხან-საბას ლექსიკონში
ასწავლი განმარტებულია, რო-
გორც „საქმე გამოჩენილი“ და მის
ინონიმად დასახელდებულია ნიშა-
რ ასეთი შენიშვნით. „ნიშანი
ომხერია, სასწავლო ძართული“.

დიდი გვიათმა, ქართული ენისაღ-
ში მოწიფება-პაგივისუკვამისა და
უდიდესი პასუხისმგებლობის
შესხვებაა.

